

РЕШЕНИЕ

№ 18451

гр. София, 30.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 13.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2335** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. Х. М., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 1201 от 03.02.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което се отказва предоставянето на хуманитарен статут и статут на бежанец.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му. Излагат се съображения, че административният акт е издаден при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Жалбоподателят посочва, че е изложил подробно своята история пред административния орган, но последният не е възприел правилно същата. Счита, че за него има реален риск от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне и не може да се завърне в С. поради изложените по време на интервюто обстоятелства. Твърди, че ако не съществуваше заплахата за живота и личността му нямаше да търси убежище в Република България, на хиляди километри от дома му. В решението не са анализирани определени факти – а именно, че поради възникналите нови обстоятелства след свалянето на Б. Асал от власт, относно личното му положение и сигурността му изпитва опасения за живота си. Жалбоподателят твърди, че е призната и нуждата от закрила на лица, чиито основания за убежище са възникнали, когато те вече са се намирали в приемащата държава („бежанци *sur place*“).

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично. Представява се от адв. Е. К.. Иска от съда

да уважи жалбата на основанията, посочени в нея.

Ответникът – Председател на ДАБ – представлява се от юрисконсулт М. К.. Иска от съда да отхвърли жалбата като неоснователна. При интервюто чуждият гражданин е казал, освен че семейството му продължава да живее в С. и това, че той иска да се скрие и да избяга от казарма, военна мобилизация. Дезертирането от военна служба не е основание за предоставяне на бежански или хуманитарен статут. В С. има хуманитарна криза, но има и хуманитарна помощ. Твърди, че действително има спорадични терористични актове и въоръжени групировки, които създават проблеми и напрежение, но това не е на цялата територия на С..

Софийска градска прокуратура не изпраща прокурор за участие в съдебното производство. Не изразява становище по съществото на спора.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че Х. Х. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № 105450-5069/20.08.2024 г. на Дирекция „Миграция“, СДВНЧ - Любимец, с която е поискана международна закрила в Република България. На основание чл. 58, ал. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), молбата е изпратена на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС). Желанието за закрила е потвърдено от Х. Х. М. лично и с молба с вх. № 2869/27.08.2024 г. на РПЦ – Х.. Личните данни на жалбоподателя първоначално са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. (л. 45 от делото)

Попълнени са регистрационен лист (л. 66 от делото) и Евродак дактилоскопна карта (л. 52 от делото). Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Уведомен е за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, които търсят международна закрила в Република България. Предоставена му е информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ (л. 53 – 56 от делото).

На 25.11.2024 г. с Х. Х. М., ЛНЧ [ЕГН], е проведено интервю. Въпросите и отговорите от това интервю са отразени в протокол с рег. № УП34217 от 25.11.2024 г. Х. Х. М. твърди, че е напуснал С. в края на юли 2024 г. Нелегално преминал в Турция, където е останал около 15 дни. В Република България влязъл на 08.08.2024 г., но не по законоустановения ред и не през определените за целта места. Чуждият гражданин разказва, че е роден и живял в [населено място], обл. Х.. През 2016 или 2017 г. се преместил в лагера „Д. Х.“, намиращ се близо до [населено място], обл. Х.. Семейството му - майка му, четиримата му братя и петте му сестри - също живеело в лагера „Д. Х.". Напуснал родното си село защото баща му бил кмет на К. и хората смятали, че е предател, защото бил сложен от държавната власт. Хората, които управлявали лагера, в който живеел през последните 7-8 години били бандити. [населено място] и лагера били под контрола на Свободната армия и Фронт Ал Нусра. Когато напуснал С. около [населено място] имало сражения, които се водели между редовната армия и други въоръжени сили. Докато живеел в лагера със семейството си, им казвали, че са мутри, защото баща му е бил кмет на родното му [населено място]. Не можел да отиде да живее на друго място, където контролът е от страна на редовната армия, защото можели да го вземат в казарма. Чужденецът твърди, че в страната си по произход не е имал проблеми заради своята етническа принадлежност и заради изповядваната от него религия. Декларира, че не е бил арестуван, съден или осъждан и не е имал проблеми с

официалните власти. Заявява, че не е членувал в политическа партия или организация и не е бил член на въоръжена групировка. Никой не го е заплашвал и върху него не е било оказвано насилие. Посочва, че ако се завърне ще бъде арестуван, защото не е ходил в казармата и ще го накарат да служи 10 години, а той не иска да си цапа ръцете. Основната причина да не желае да се завърне в С., е защото не може да отиде нито при редовната армия, нито да се върне в лагера, тъй като там не се отнасят добре с него. Посочва още, че иска да живее в мир и безопасност.

В резултат от проведеното административно производство е издадено оспореното Решение № 1201 от 03.02.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Кандидатът за закрила е напуснал С., не за да търси международна закрила, а за да търси по – добър стандарт на живот в посока Европа. Според решаващия орган, чуждият гражданин не е посочил никакви основателни опасения от преследване, установени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. При провеждане на интервюто няма нито един наведен довод от търсещия международна закрила, че в държавата му по произход е бил преследван от някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. До приключване на административното производство не са представени и доказателства, сочещи, че в С. чужденецът е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причини, свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. В решението е прието още, че каквито и страхове да е имал кандидатът за закрила в страната си на произход, то трябва да се има предвид, че правителството на Б. А. вече не съществува в С.. Според изложеното в мотивите на оспорения административен акт не се установява спрямо Х. Х. М. да е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на статут на бежанец. Според административния орган искането на чуждия гражданин в частта за предоставяне на статут на бежанец трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Търсещият международна закрила не прави обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Според мотивите на органа, Х. Х. М. не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С..

Решаващият орган е преценил конкретния случай и в контекста на Директива 2004 / 83 / ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. Съобразено е и Решение на С. от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 2007 г. Органът е анализирал ситуацията от гледна точка на справка с вх. № МД-02-20/14.01.2025г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, относно актуалната политическа и икономическа обстановка към 14.01.2025г. Административният орган е преценил установените факти спрямо формулираната от СЕС концепция за „подвижната скала“, т. е. колкото по – способен е търсещият международна закрила да докаже, че е специфично засегнат

поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по – ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси хуманитарен статут.

Административният орган стига до извода, че поради липса на добре обосновани опасения от преследване и индивидуализация на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Въз основа на приобщената в хода на административното производство справка не може да се направи извод, че насилието в С. е безогледно и изключително.

В писмо рег. № М – 16665 от 08.10.2024 г. е дадено становище без възражение да бъде предоставена закрила в Република България на Х. Х. М., в случай че отговаря на условията на ЗУБ. Становището е предоставено от директор на специализирана дирекция „М“ на ДАНС (л. 36 от делото).

По административната преписка е приобщена справка вх. № МД-02-20/14.01.2025г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Приобщена е и справка вх. № МД – 02 – 160 от 14.03.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС, както и справка вх. № МД – 02 – 200 от 08.04.2025г. изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.

При така установената фактическа обстановка съдът от правна страна намира следното:

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 24.01.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на дата 03.02.2025 г.

По основателността:

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят Х. Х. М., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На Х. Х. М., е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към официалните власти на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за Х. Х. М., се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел II от ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на Х. Х. М. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 1201 от 03.02.2025 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013 / 32 / ЕС. Решението е мотивирано с фактическите и правните основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изречение 1 – во от Директива 2013 / 32 / ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение 1 – во от ЗУБ са обсъдени подробно, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му на произход по § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение и / или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Х. Х. М. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното: В качеството си на сирийски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, който се намира извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. „д“ от Директива 2011 / 95 / ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от Х. Х. М. при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011 / 95 ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата по произход – чл. 4, ал. 3, б. „а“ от Директива 2011 / 95 / ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване – чл. 4, ал. 3, б. „б“ от Директива 2011 / 95 ЕС.

Направените изявления от Х. Х. М. пред Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения – чл. 4, ал. 3, буква „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС. Това се потвърждава от проведеното на дата 25.11.2024 г. интервю (л. 27 – 30 от делото).

От жалбоподателя Х. Х. М. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал С., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да поразят у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възникнала на място (sur place), съгласно чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС. Тоест, молбата на Х. Х. М. към официалните власти на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец.

От значение е и обстоятелството, че в хода на интервюто Х. Х. М. заявява следното: Желая да живея в мир и безопасност и да получа закрила.

О. дотук анализ сочи, че Х. Х. М. не изпитва основателни опасения от действията на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 от ЗУБ.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е приел, че декларираната от Х. Х. М. причина да напусне С. е с личен, социално – икономически характер и е извън обхвата на ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“, вр. чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито

има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. От смисловото тълкуване на общностната норма се установява, че се има предвид настъпването на определен вредоносен резултат за кандидата под формата на физическа или психическа увреда. Изразът „тежки посегателства“ е насочен по – скоро върху вида и квалификацията на предприетите действия, отколкото към конкретните им последици за кандидата, който е техен обект.

Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които да са свързани с посочените по – горе предпоставки не са направени от жалбоподателя Х. Х. М.. Липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне.

В решението си административният орган е приел, че за Х. Х. М. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка с вх. № МД-02-20/14.01.2025 г. информация. Тази справка е била изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Въз основа на тази информация се прави констатация, че представителите на бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си с временното правителство на страната. „Х. Т. ал Ш.“ обявяват обща амнистия. На 21 декември 2024 г. сирийският вестник Al Watan съобщава, че най – малко 34 000 бивши членове на режима на А. са подали заявление за уреждане на статута си в центровете в осем провинции, като най – малко 20 000 от тези кандидати произхождат от „крепостите“ на бившия режим в провинциите Л. и Т..

В справката е посочено още, че към 29 декември 2024 г. 94 от общо 114-те подкрепяни от Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) обществени центрове в С. възобновяват своята дейност. От 27 ноември 2024 г. насам 58 500 души са се свързали с обществените центрове, за да се регистрират и да получат достъп до услугите за закрила. Според ВКБООН, в периода 8 - 29 декември 2024 г. 58 400 души са се завърнали в С. (основно от Л., Й. и Турция). От началото на 2024 г. (до 29 декември 2024 г.) приблизително 419 200 сирийски бежанци са се завърнали в страната, повечето от тях в Р. (25%), А. (Х.) (20%) и Д. (20%).

С оглед на информацията, не се установяват разширенията, които са дадени в решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от С. Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При своето произнасяне съдът съобрази и справката с вх. № МД – 02 – 160 от 14.03.2025 г. относно: С. (към 14.03.2025 г.)“, както и справка с вх. № МД – 02 – 200 / 08.04.2025 г. относно: Актуална обществено – политическа обстановка в С..

Справките са предоставени и приети в открито съдебно заседание от дата 13.05.2025 г.

Справката има следното съдържание: На 27 ноември 2024 г. ислямистката групировка „Х. Т. ал Ш.“ (HTS), започва голяма офанзива в С. С., в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции. Превзети са А., Х. (на 5 декември), Х. (7 декември). На 8 декември бунтовниците, водени от „Х. Т. ал Ш.“ (HTS) навлизат в Д. и декларираят победа. Б. А. напуска страната. На 29 януари 2025 г. А. ал Ш. е назначен за временен президент на С., конституцията от 2012 г. е суспендирана, а парламентът е разпуснат.

Опозиционните сили, свалили от власт президента на С. Б. А. заявяват, че предоставят амнистия на целия военен персонал, призован на служба при бившия режим. На 18 февруари 2025 г., след провеждани на преговори, Сирийските демократични сили (SDF) се съгласяват да интегрират своите военни сили и граждански институции в структурите на новото сирийско правителство. Сирийският демократичен съвет (SDC) се споразумява да интегрира своите военни сили в армията на новото сирийско правителство.

През м. януари 2025 г. бунтовническите военни командири назначават А. ал Ш. за президент за преходния период, отменят конституцията от ерата на Б. А., приета и действаща от 2012 г. и разпускат парламента, армията и службите за сигурност на бившия режим.

На 2 март 2025 г., съгласно изявление на сирийското президентство, новите власти в С. обявяват сформирането на седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода към демокрация. Новите управляващи са съсредоточени върху възстановяването на С..

На 13 март 2025 г. временният президент на С. А. ал Ш. подписва конституционна декларация, обхващаща петгодишен преходен период, три месеца след като неговата ислямистка група сваля от власт Б. А.. В документа се казва, че ислямът е религията на президента. Ислямската юриспруденция е „основният източник на законодателството“, а не „основен източник“.

В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН се посочва, че считано от 08.12.2024 г., към 27 март 2025 г., 371 900 сирийци са се завърнали обратно в С., и общият брой на завърналите се сирийци от началото на 2024 г. е 732 700 души. Същевременно от 27.11.2024 г. насам около 926 000 вътрешно разселени лица са се завърнали в районите си по произход. По данни на вицепрезидента на Република Турция, след събитията на 8 декември 2024 г. 145 639 сирийци са се върнали доброволно от Турция в С.. ВКБООН поддържа ежедневно присъствие на гранично - пропускателните пунктове в цяла С., като наблюдава тенденциите за връщане и предоставя информация, вода и достъп до интернет. Три големи пункта са затворени, поради големите щети, които са им нанесени. Комисариатът продължава да предоставя помощ чрез своите обществени центрове. Към 03.04.2025 г. ВКБООН изчислява, че от 8 декември 2024 г. насам около 372 550 сирийци са се върнали обратно в С.. Новото временно правителство поставя акцент върху възстановяването на държавата, като основните приоритети включват борба с корупцията, съживяване на институциите, укрепване на икономиката и привличане на сирийски професионалисти.

Посочените справки са приети в открито съдебно заседание от дата 13.05.2025 г. Справките се кредитират от настоящия състав. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочените справки са изготвени от компетентен орган и в кръга на правомощията му. Справките представляват официални писмени свидетелстващи документи, удостоверяващи, че лицето, което е издало справките, при извършваната от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в тях.

Съдът намира, че в посочената по – горе справка не се съдържа информация, която да

опровергава изводите на административния орган, че самото присъствие на цивилно лице в района на провинция Х. не би довело до реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От справките не се установява в провинция Х. да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че за Х. Х. М. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Такава област по отношение на жалбоподателя Х. Х. М. се явява Х.. Вече беше посочено, че липсват данни в провинция Х. да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 от посоченото тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 дословно е посочено следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплаха срещу него.

Преценено съвкупно с всички доказателства по делото това означава, че за жалбоподателя явно не съществуват никакви обстоятелства, които да имат пряко отношение към личното му положение. Не се посочват конкретни факти, които да водят до извод, че лично за Х. Х. М. съществува реална опасност. Основният мотив за Х. Х. М. е икономическият. Същият заявява, че не иска да служи в сирийската армия. Това обстоятелство обаче не е от такова естество, че да води до признаване на хуманитарен статут.

Посоченото означава, че за да се предостави хуманитарен статут на Х. Х. М., безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Видно от приетите по делото справки в С. безогледно насилие няма. Споделя се изводът на административния орган, че не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. и конкретно в населеното място в [населено място], област Х., той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя Х. Х. М. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на Х. Х. М. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 1201 от 03.02.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 ЗУБ.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Х. М., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 1201 от 03.02.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което се отказва предоставянето на хуманитарен статут и статут на бежанец.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.